

Kmotra

Galeristka a vážená autorita nezávislej dizajnerskej scény z Milána, pôvabná Rossana Orlandi, sa počas bratislavskej návštevy (na pozvanie Clubovky) zdôverila magazínu Atrium so svojím príbehom a svojimi láskami. A tiež tajnostkársky naznačila, čo chystá do budúcnosti. Text: Michal Lalinský

1+3 Príznačne pomenovanú inštaláciu «Home From Home» pripravilo zo svojich prác štúdio Jamesplumb v roku 2010.

2 Výstavné priestory «Spazio Rossana Orlandi» charakterizuje neustále sa meniaci scenéria zátiší, komponovaných s nedbanlivým šarmom.

1

2

3

«**K**ed' som okolo roku 2002 objavila tento priestor, zamilovala som si jeho pozitívnu atmosféru. Takže som sa rozhodla sprístupniť ho ako «priestor zasvätený dizajnu». K tomu, samozrejme, došlo až časom. Prvé štyri roky som vlastne ani netušila, čo mám s priestorom – bývalou továrňou na kravaty – robiť. Otvorila som ho verejnosti

a dopadlo to katastrofálne. Vlastne nie – nebola to katastrofa, bolo to celkom nič. Priestor bol ešte zaplnený po predchádzajúcich nájomníkoch, ale bol skutočne prekrásny, tak autentický. Postupne, ako sa moje zábery kryštalizovali, zistila som, že nepôjde len o «priestor», ale doslova o «domov dizajnu». Rozhodla som sa tu vystaviť čokoľvek, čo sa mi kedy páčilo, spôsobom, akoby to bol môj vlastný domov – či

skôr určitý typ domova so všetkým, čo k tomu patrí. Zároveň sa mi tým otvorilo mnoho dverí: pretože veľké množstvo dizajnérov, známych i neznámych, sa k tejto myšlienke pripojilo; prichádzali s vlastnými nápadmi «prečo neurobiť toto, prečo nevystaviť tamto?». Priestor tak v našom spoločnom úsilí narastal až do dnešnej podoby. Každý doň vložil kus svojho srdca. Pretože – to je všeobecne známa

pravda – všetko dobré pramení z dostatku lásky.

To, čo sa dnes nazýva «Spazio», som pôvodne kupovala so zámerom sama sa doň nastáňovať. Na nešťastie, dnes v ňom nebyvám, ale aj tak som ho zariadila ako svoju druhú domácnosť (kde sú všetci víťazi). Preniesla som tam kusy talianskeho dizajnu z päťdesiatych a šesťdesiatych rokov, ktoré som už dlhšie zbierala. Tie historické kusy pochádzajú z miest, →

4

Rossana Orlandi: «To, čo sa dnes nazýva Spazio, som pôvodne kupovala so zámerom sama sa doň nast'ahovať. Nanešťastie, dnes v ňom nebývam, ale aj tak som ho zariadila ako svoju druhú domácnosť.»

→ kde som ich náhodne objavila. V skutočnosti ale uprednostňujem nový dizajn. Vintage objekty cieľne nevyhľadávam – ale ani sa im nevyhýbam; keď niečo objavím, som samozrejme potešená, pretože vintage milujem. Je to moja srdcová záležitosť.

Odkiaľ zase pochádzajú všetky tie nové veci? Niekedy ma na skvelé diela upozornia iní dizajnéri, moji dobrí priatelia, alebo sa prihlásia samotní autori.

Rada však nové talenty objavujem sama. Pokiaľ môžem, navštevujem čo najväčšie množstvo výstav. V poslednom období ale častejšie chodievam priamo do tvorivých štúdií. Tu, v autentickom prostredí, nachádzam toľko zaujímavých prác! O ich význame sa navyše môžem porozprávať priamo s autorami, na mieste vzniku.

Takto som napríklad natrafila na štúdio Formafantasma – čo sú skutočne veľmi milí chlapi. Alebo

tiež na Nachoa Carbonella – jeho príbeh je mimoriadne zaujímavý. Zvyčajne, ak vidím zaujímavého dizajnéra či jeho dielo, oslovím ho priamo a vždy ho kúpim. S Nachovými prácami som sa stretla asi na troch-štyroch miestach, no vždy som ho akosi stratila z dohľadu. Nakoniec – už celkom neviem prečo – som zašla do jedného štúdia v Eindhovene. Bolo to veľmi čarovné miesto – myslím, že bývalý kostol s veľkými oknami. Tu som

opäť natrafila na známe geniálne výtvary. Keď som sa s jedným mužom náhodne dala do reči, vysvitlo, že on je ich autorom. A odvtedy – je to už tri a pol roka – úzko spolupracujeme. Myslím, že za ten čas výrazne dozrel. Mala by som ale podotknúť, že Nacho je skôr umelec ako dizajnér.

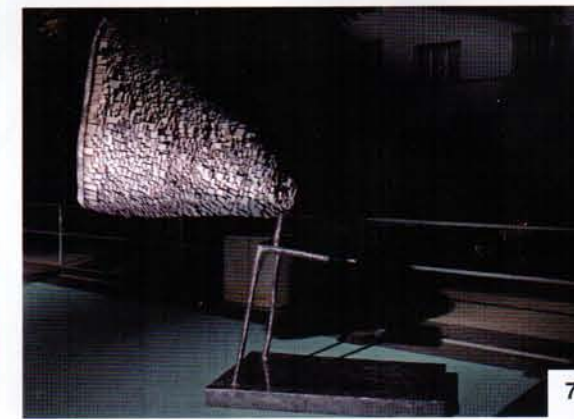
Práve uňho vystupuje do popredia vzťah dizajnu k umeniu. Jeho prípad je veľmi jasný. Akokoľvek sa na jeho prácu pozerám,

5

6

7

4 Súčasťou areálu je šarmantná reštaurácia «Panne e Acqua». Jej často obmieňaný interiér je prácou autorov, vystavujúcich práve v galérii.

5 Nedávnym «protégé» Rossany Orlandi je aj Nór Daniel Rybakken, pozoruhodný najmä citlivým prístupom k spracovaniu svetla.

6 Pôvabné škatule v časti na poschodí prezrádzajú pôvodný účel sály: skladiško bývalej továrne na kravaty.

7 K najväčším «láskam» galeristky patrí dielo Nachoa Carbonella – práce sochárskych kvalít, v ktorých sa umelecký dizajn láme smerom k voľnému umeniu.

Rossana Orlandi galeristka a lovkýňa talentov

«Spazio Rossana Orlandi» sa už niekoľko sezón milánskeho týždňa dizajnu stáva bezpečným útočiskom «nezávislej» scény; vyhľadávaným miestom «vychádzok» mimo notoricky známych ohnísk jarého festivalu, zastrčených v nenápadnej uličke na kraji štvrte «Magenta». Dušou celého projektu je Rossana Orlandi, ktorá pred vyše desiatimi rokmi urobila hrubú čiaru za celou svojou dovtedajšou kariérou (nerada o tom hovorí – prezradila len, že pôsobila v odvetvi módného priemyslu so špecializáciou na pleteniny) a celkom nekoncepcne sa vrhla do dobrodružstva s hraničnou disciplínou umeleckého dizajnu. Práve intuitívny prístup, ničím nezatažený pohľad «zvonku», ale tiež správne načasovanie vynesli jej iniciatívu na výslnie medzinárodného záujmu. Asi by nebolo celkom výstižné nazývať «Spazio Rossana Orlandi» len galériou súčasnej tvorby; sekvencia rôznorodých priestorov v suteréne, na prízemí aj na poschodí, sústredená okolo ústredného krytého dvora, je skôr malebnou platformou, otvorenou výstavným experimentom. Spomedzi ohromného množstva autorov, akí mali možnosť participovať na výstavách v «Spazio», spomeňme Sebastianu Wronga, Maartena Baasa či Niku Županc.

Spazio Rossana Orlandi
Via Matteo Bandello 14, Miláno
www.rossanaorlandi.com
www.galleriarossanaorlandi.com

viem, že jednoznačne ide o umenie; Nacho Carbonell rozhodne neuvažuje ako dizajnér. Niektoré jeho série, napríklad «Diversity», môžu vzdialene pripomínať kusy nábytku, no v mnohých ďalších prípadoch sú to nepochybne diela výtvarného umenia – chcelo by sa povedať priamo sochy.

Naproti tomu Piet Hein Eek – moja ďalšia veľká láska – je jasným dizajnérom. O tom niet pochýb. Objavila som ho pred ôsmimi rok-

mi v Štokholme, kam chodievam veľmi rada – zvlášť obľubujem aktivity pripravené univerzitou Konstfack. Takže pred nejakým časom som na výstave v Štokholme objavila naozaj nádhernú kolekciu Eamesa. Nebola som si celkom istá, tak som sa rozhodla s kúpou ešte deň počkať. Nasledujúce ráno som zašla na «Formex», kde som náhodou narazila na keramikku Piet Hein Eeka. Okamžite ma dostala: zobrala som ju do ruky a už som ju

nepusťte. To je všetko. Tak sa začalo naše partnerstvo s Pietom.

Myslím, že to zobrazuje môj prístup – prácu s osobným nadšením, s tým, že pri umeleckom dizajne musím pocítiť emocionálne vytrženie. Najskôr k dielu prídem, porozhliadnem sa len trochu, potom o čosi dôkladnejšie. Potom sa dotknem, alebo si sadnem (ak ide o stoličku). Aby ma tá vec «dostala», musím pocítiť vzrušenie...

Po desiatich rokoch môžem

povedať, že som veľmi spokojná s tým, čo som urobila. Mnohí («Ludia dizajnu», s ktorými som začínala, vyrástli, stali sa slávnymi a žiadanými. Úroveň týchto ľudí je dnes veľmi vysoká. Môžem ale povedať, že nastal čas niečo zmeniť. Pracujem teda na úplne novom smerovaní. Keďže celý svet sa tak výrazne mení, na nasledujúcich desať rokov si pre seba aj pre «Spazio» želim permanentnú zmenu!» ■